

Nuda v Karakura Town

Ichigo zívnu. Ležel na své posteli a děsně se nudil.

„Ah, konečně den kdy mě ta zpropadená Rukia nehoní do mlácení nějakých zatracených Hollow. Když tak o tom přemýšlím, ani Shinji neměl žádné blbé připomínky,“ zamyslel se nahlas. Přetočil se na břicho. „A když už jsem u toho, ani Urahara pro mě neměl žádnou potrhlou práci nebo trénink. A Renji mě nevyzval na souboj, Arrancarové o sobě taky nedali vědět,“ přemýšlel dál. Vráska mezi jeho neustále zamračeným obočím se prohloubila.

„Vousáč mě nebuzeroval, Karin se neptala na fotbal, Yuzu nechtěla s ničím pomoci. Uhm, dneska se snad nic neděje,“ povzdechl si, znělo to skorou zoufale.

„Co to kecám! Zatraceně, jsem rád, že konečně po všem tom šílenství mám aspoň jeden den volno,“ rozesmál se a znovu se převrátil na záda. Opět si povzdechl.

Po chvíli se začal neklidně vrtět. Několikrát se zvednul, udělal několik kroků po pokoji a opět si lehnul na postel. Pak si sednul na zem. Dokonce byl odhodlaný napsat si i úkoly do školy, kdyby je už neměl hotové. Seděl za stolem a koukal na strop. To mu taky dlouho nevydrželo.

„Aaaah! Je až moc velká nuda!“ zaláteřil si a opět sebou hodil na postel. „No, možná starej pán Zangestu mi dá nějakou lekci bojové techniky. Nebo mě aspoň na chvíli zabaví,“ unaveně si povzdechl. Zavřel oči aby se mohl ponořit do svého vnitřního světa. Nechal se unášet tím podivným pocitem, který člověk má, když padá. Neměl to rád. Zvláště proto že se s tím pojilo mnoho nepříjemných vzpomínek.

Poté co znovu otevřel oči, stál na jednom z nekonečného počtu mrakodrapů ležících na boku. Rozhlédl se kolem sebe a bylo mu hned divné, jak to že nevidí nezaměnitelnou siluetu vtělení Zangestu, obvykle stojící na tyči. Dál ho zamrazilo, když neuslyšel ani divoký smích své hollow stránky.

„Halo? Zangestu? Ehm... Bílej chlápku?“ zavolal do podivného světa. Nikdo mu neodpovídal, kromě ozvěny. Podrbal se na zátylku a jal se dva chybějící obyvatele svého vnitřního světa hledat.

Pomocí Shunpa se přemísťoval z budovy na budovu a nepřestával si mumlat, o tom jak se už ani na svůj meč nemůže Shinigami spolehnout. Propátral několik budov, než zaslechl jakýsi hluk. Vydal se po zvuku a byl překvapený, co vidí.

„Zangestu? Uhm, Hollow? Co se to tu sakra děje?“ vypravil ze sebe překvapený mladík, když konečně zahlédl ty dva, po kterých pátral. Oba na něj pohlédli.

„Nechceš se přidat?“ zeptal se po chvíli jeho bílý dvojník. Mladý Shinigami na něj chvíli zíral jako by mu právě řekl, že Aizen je ve skutečnosti dobrák. Nakonec pod tíhou pohledů těch dvou, pokrčil rameny.

„Proč ne? Nic se stejně neděje,“ přešel k nim a přidal se k nim v jejich aktivitě.

„Kde je ten prokletý Kurosaki?!“ zavrčel Ishida, když zničil šípy jednoho z dotírajících Hollow. Těsně potom co se Ichigo dostal do šlamastiky se Zangestu a svým vnitřním Hollow, se objevila děsná spousta Gillianů a Adjuchů. Všichni se vydali je zničit, jen zrzek nebyl nikde v dohledu.

„Ale, ale copak, Quincy se spoléhá na pomoc Shinigamiho?“ popíchla jej Rukia, co se kmitla vedle něj a odrovnala dalšího Hollow. Ishida se jen zamračil a sestřelil několik letících Adjuchů z oblohy.

„No ale má pravdu, kde je ta líná zrzavá kůže?“ zvolal Renji a poslal do zászvětí hned několik prázdných duší svou bankai.

„Hej, bez něj je to větší zábava!“ zvolal Ikkaku, který je zaslechl a dál se šíleným úsměvem kosil jednoho Hollow za druhým. Yumichika neříkal nic, ale nezůstával svému kamarádovi nic dlužen v počtu poražených nepřátel.

Orihime s Chadem byli zticha. Orihime proto že si dělala starosti o zrzavého Shinigamiho. Chad jelikož... je to Chad.

Matsumoto s kapitánem Hitsugayou byly na druhé straně Karakury a snažili se zbavit Hollow tam. Nakonec to bělovlasý mladík nevydržel, zmrazil vše v okolí 5 km v dosahu svého zanpakuto.

Nikdo z nich nemusel vědět, že Ichigo hrál v té době karty se svou Hollow stránkou a s vtělením svého zanpakuto... a taky to že tvrdě prohrával.